Stuk **722** (2000-2001) – Nr. 2

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2000-2001

13 juni 2001

VOORSTEL VAN DECREET

– door de heren André Denys, André Van Nieuwkerke, Jos Stassen en Kris Van Dijck –

houdende de regeling van de erkenning en subsidiëring van de Vlaamse sportfederaties, de koepelorganisatie en de organisaties voor de sportieve vrijetijdsbesteding

ADVIES

van de Vlaamse Sportraad

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jos Stassen.

Vaste leden :

de heren Carl Decaluwe, Eddy Schuermans, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Mieke Van Hecke ;

de heren Frans De Cock, Peter Gysbrechts, Marino Keulen, Cis Schepens ;

mevrouw Marijke Dillen, de heren Julien Librecht, Miel Verrijken ;

de heren Chokri Mahassine, Dany Vandenbossche ;

de heer Jos Stassen ;

mevrouw Margriet Hermans.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heren Luc Martens, Freddy Sarens, Gilbert Vanleenhove ;

de heren André Denys, Jacques Devolder, Jacques Laverge, Paul Wille ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Pieter Huybrechts, Felix Strackx ;

de heren Peter De Ridder, André Van Nieuwkerke ;

de heer Jo Vermeulen ;

de heer Herman Lauwers.

Zie :

722 (2000-2001)

– Nr. 1 : Voorstel van decreet

DOCUMENT 90-03

VOORSTEL VAN DECREET

HOUDENDE DE REGELING VAN DE ERKENNING EN SUBSIDIËRING VAN DE VLAAMSE SPORTFEDERATIES, DE KOEPELORGANISATIE EN DE ORGANISATIES VOOR DE SPORTIEVE VRIJETIJDSBESTEDING

ADVIES

VAN DE VLAAMSE SPORTRAAD

Vlaams volksvertegenwoordiger André Denys vroeg op 23-05-2001 het advies van de Vlaamse Sportraad over dit voorstel van decreet ingediend door André Denys, André Van Nieuwkerke, Jos Stassen en Kris Van Dijck.

De Vlaamse Sportraad had op zijn plenaire vergadering van 01-06-2001 een gesprek over het voorstel met André Denys en Kris Van Dijck.

De Vlaamse Sportraad bracht op zijn plenaire vergadering van 01-06-2001 het volgende advies uit.

ALGEMEEN

Decreten zijn tegenwoordig geen lang leven beschoren. Het eerste decreet voor de sportfederaties ging 22 jaar mee. Het tweede decreet is amper 2 jaar jong en er ligt alweer een nieuw voorstel op tafel. Dat getuigt van dynamiek en een levendige belangstelling voor de sport bij de Vlaamse volksvertegenwoordigers. De nieuwe trend die met de unanieme sportresolutie van het Vlaams Parlement en met het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen van de Vlaamse regering werd ingezet, houdt aan. De Vlaamse Sportraad waardeert dat.

Minder gelukkig is de Vlaamse Sportraad met de tijd die hem werd toegemeten om zich in deze belangrijke materie in te werken. Het Vlaams Parlement heeft zelf decretaal vastgelegd dat de termijn om advies te verstrekken niet korter mag zijn dan 30 dagen. De Vlaamse Sportraad vraagt om dat in de procedures in te calculeren. Anders dreigt een uitholling van de adviesfunctie.

Dit voorstel van decreet kwam op ongeveer dezelfde wijze tot stand als het nieuwe decreet voor de sportdiensten, waar minister Johan Sauwens kortelings advies over vroeg. Er werd naar het veld geluisterd. Alleen was de afvaardiging beperkter en minder representatief dan in het geval van de sportdiensten. Hopelijk wordt het een traditie om de sector bij de voorbereiding van sportieve regelgeving te betrekken. Hoe ruimer de inspraak, hoe meer kans op initiatieven die door het veld gedragen worden.

Het decreet van 1999 bracht een aardverschuiving in het Vlaamse sportlandschap teweeg. Vanzelfsprekend waren er verfijningen mogelijk. Sport is een levende materie. De ideale regelgeving uitwerken, is een stap voor stap-procedure.

De Vlaamse Sportraad herkent in het nieuwe decreet heel wat elementen uit zijn adviezen over het huidige decreet en de uitvoeringsbesluiten. En ook uit zijn advies over het voorstel van decreet voor de Vlaamse sportorganisaties, waar de commissie voor Cultuur, Media en Sport op 26-10-2000 een hoorzitting over hield.

Het voorliggende voorstel komt aan een reeks verzuchtingen tegemoet. Er is een aanzet tot deregulering. Er worden nog meer kwaliteitsgaranties ingebouwd en kwaliteit wordt beter meetbaar. Er komt een duidelijker indeling van het sportlandschap. Het onderscheid tussen unisportfederaties, recreatieve sportfederaties en organisaties voor sportieve vrijetijdsbesteding moet het sportbeleid transparanter maken. Elke organisatievorm heeft een eigen profiel en een eigen takenpakket. Het subsidiëringsbeleid wordt gedifferentieerd. Dat betekent dat er meer op maat van de organisatievormen wordt gewerkt. Niettemin is er een reële kans dat de versnippering een halt wordt toegeroepen, alvast in de unisportfederaties. Het is wachten op de uitvoeringsbesluiten om te zien hoe de beleidsopties verder worden geconcretiseerd.

De federaties van hun kant hebben nauwelijks tijd gehad om zich aan het huidige decreet te conformeren. Voor beleidsmakers is 2 jaar ook vrij kort om een decreet

grondig te evalueren. Misschien hadden de indieners zichzelf wat meer tijd moeten gunnen om de reële lacunes op het terrein te detecteren en eventueel nog meer fundamentele vernieuwingen door te voeren.

De sport is een belangrijk sociaal netwerk. De inspanningen van het Vlaams Parlement en de Vlaamse regering om de sportbegroting op een niveau te tillen dat de vergelijking met andere sectoren kan doorstaan, verdienen daarom alle lof. Ook voor de uitvoering van dit decreet wordt een aanzienlijke budgetverhoging in het vooruitzicht gesteld, voor de unisportfederaties en de gesplitste unitaire bonden. Hopelijk helpt dat om de laatste unitaire bonden over de streep te halen. Het kan de coherentie van het Vlaamse sportbeleid alleen maar ten goede komen.

ADMINISTRATIEVE VEREENVOUDIGING

Sportfederaties worden momenteel met een enorme papierberg geconfronteerd. Dat komt vooral door de ingewikkelde uitvoeringsbesluiten. Die ingewikkeldheid vindt haar oorsprong deels in het huidige decreet. In het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen, dat nog altijd van toepassing is, is vereenvoudiging en optimalisering van de administratieve verplichtingen één van de kritische succesfactoren. Administratieve vereenvoudiging is ook een topprioriteit van de Vlaamse regering. Het pleit voor de indieners dat ze daar in dit decreet werk van willen maken. De administratieve vereenvoudiging mag ook in de nieuwe uitvoeringsbesluiten geen dode letter blijven.

Over administratieve vereenvoudiging komen er tegenstrijdige signalen uit het veld. Sommige sportfederaties vragen meer vrijheid. Andere willen dan weer gedetailleerde wetteksten en uitgebreide richtlijnen. Een conservatieve reflex die wellicht is ingegeven door de behoefte aan houvast bij controles. Voor zwakkere federaties kan regulering ook een vorm van begeleiding zijn. Niet alle federaties willen dus geresponsabiliseerd worden. Maar veel andere hebben de voorbije 20 jaar bewezen dat ze hun verantwoordelijkheid op kunnen nemen. Er is trouwens een tendens om meer met enveloppen te werken en wederzijdse verplichtingen vast te leggen in overeenkomsten of convenanten. Dat past in de politiek van de Vlaamse regering ivm publiek – private samenwerking. Net als voor de sportdiensten, moet voor de toekomst nog meer in die richting worden gedacht.

VERSNIPPERING

Het pleit eveneens voor de initiatiefnemers dat ze versnippering verder tegen willen gaan. In de unisportfederaties moet dat zeker lukken. Voor elke sporttak kan er maar één unisportfederatie erkend en gesubsidieerd worden. Organisaties voor sportieve vrijetijdsbesteding moeten clusters vormen. Maar recreatieve federaties die samenwerken, worden daar niet voor beloond. Er zijn geen positieve incentives. Alleen negatieve, in de zin dat de plafonnering van de subsidies de federaties aan zou moeten zetten om door fusering kosten te

besparen. De sport*con*federaties uit het huidige decreet komen in het verhaal niet meer voor.

RECREATIESPORT

Het decreet legt de klemtoon op de unisportfederaties. Die krijgen een ruimere opdracht én zwaardere verplichtingen. Er komt voor hen een budgettaire inhaaloperatie. Terecht, meent de Vlaamse Sportraad. Als men de middelen voor de sportfederaties efficiënter wil besteden en de kwaliteit wil verhogen, lijkt het gerechtvaardigd om het beleid op de unisporten te focussen.

Anderzijds behoort het tot de missie van het Vlaamse sportbeleid om zo veel mogelijk mensen in Vlaanderen zo regelmatig mogelijk te laten sporten. Dat staat zo in het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. Om die doelstelling waar te maken, wordt ook op de recreatieve sportfederaties gerekend, waar de drempel doorgaans een stuk lager ligt dan bij de unisportfederaties.

De recreatieve sportfederaties behouden in dit decreet de middelen die ze vandaag krijgen. Die middelen worden wel geplafonneerd. De vraag is of de huidige middelen volstaan en of de plafonnering op termijn de groei van de recreatiesport niet bedreigt. In elk geval worden recreatieve sportfederaties niet gemotiveerd om mensen aan te trekken. Integendeel, als nog meer Vlamingen aan recreatiesport gaan doen, verkleint de subsidie per aangesloten lid. Hoe meer leden dus, hoe minder subsidies.

In Vlaanderen staan anderhalf miljoen mensen klaar om de sportschoenen aan te trekken. Dit decreet stimuleert hen niet om die stap te zetten. Toegegeven, er zijn impulsen op het lokale niveau, waar het aanbod de jongste jaren aanzienlijk is toegenomen. Maar de recreatieve sportfederaties blijven belangrijk: voor de sportieve bewustmaking, de opvang van nieuwe sporten, de promotie van lifetime sportbeoefening, en als rekruteringsveld voor de unisportfederaties. Ze verdienen daarom voldoende budgettaire ruimte.

STUDENTENSPORT

Bij de opstelling van het decreet werd van een totaal sportbeleid uitgegaan, gebaseerd op de sporttakkenlijst. Doelgroepen (bedrijfssport, seniorensport, …) bleven bewust buiten beschouwing, behalve de gehandicaptensport. Het uitgangspunt is goed. Helaas werd er ook voorbijgegaan aan de studentensport. De Vlaamse Studentensportfederatie past niet in het huidige decreet. Ze past evenmin in het nieuwe decreet. Ze is geen unisportfederatie en geen recreatieve sportfederatie. Ze valt ergens tussenin, met alle gevolgen van dien. De federatie is zo goed als bankroet. De minister van Onderwijs neemt geen initiatief. Het gaat nochtans om ruim 100.000 potentiële sporters van 18 tot 25 jaar, een cruciale leeftijd voor blijvende sportbewustheid en sportactiviteit. Deze groep verdient

een plaats in het totale sportbeleid. Het is onbegrijpelijk dat de Universiades uit het decreet werden geschrapt. Er is enkel nog sprake van Olympische Spelen, Paralympics, Wereldspelen, Wereldkampioenschappen en Europese Kampioenschappen. Terwijl de Universiades na de Olympische Spelen het grootste internationale sportevenement zijn. De FISU is na het IOC de grootste internationale sportfederatie. Aan Franstalige kant wordt de studentensport wel gesteund.

De Vlaamse Sportraad ziet 2 mogelijke oplossingen. Een eerste mogelijkheid is een uitbreiding van het decreet voor de Stichting Vlaamse Schoolsport. Dat gaat enkel over het basisonderwijs en het secundair onderwijs. Onderwijsgebonden sport houdt niet op na het secundair onderwijs. Een tweede mogelijkheid is een apart decreet voor de sport in het hoger onderwijs. Beide oplossingen vragen veel tijd. In afwachting van het nodige overleg met Onderwijs, moet er in het voorliggende decreet een overgangsregeling komen. De Studentensportfederatie heeft ook dringend behoefte aan een overbruggingskrediet.

INTERNATIONALE WERKING

Het decreet stelt als subsidiëringsvoorwaarde voor een unisportfederatie van categorie A/B dat de federatie als enige, via haar nationale koepel, deel kan nemen aan de Olympische Spelen/Wereldkampioenschappen of Wereldspelen. Een unisportfederatie moet als enige, via haar nationale koepel, een officiële affiliatie hebben met de betrokken internationale sportfederatie. De internationale federatie moet op haar beurt door het Internationaal Olympisch Comité aanvaard zijn als Olympische sportfederatie/vollid met stemrecht zijn van de General Association of International Sports Federations (GAISF).

De Vlaamse Sportraad wil dat criterium niet in twijfel trekken. Maar sommige federaties worden erdoor benadeeld. Zo bestaat er in Vlaanderen bijvoorbeeld een recreatieve voetbalfederatie met 25.000 leden. Die federatie kan nooit een unisportfederatie worden, omdat ze door de unitaire voetbalbond internationaal wordt afgeblokt. Krachtbal staat op de sporttakkenlijst, maar is niet internationaal gestructureerd en komt dus evenmin in aanmerking voor een unisportfederatie. Voor dergelijke federaties is een uitzondering wenselijk.

Uiteraard kan de Vlaamse overheid geen decreet op maat maken voor elke sportfederatie. Maar de kans dat de unitaire voetbalbond zich naar de structuren van dit land schikt, is bijzonder klein. Door de schuld van een unitaire bond kan Vlaanderen zijn eigen voetballers niet steunen. Kwaliteitszorg voor voetballende jongeren kan voor de Vlaamse voetbalverenigingen een motief zijn om samen een Vlaamse Voetbalfederatie op te richten en zo de unitaire bond buitenspel te zetten.

Wordt het overigens geen tijd dat Vlaamse sportfederaties rechtstreeks aan internationale competities deel kunnen nemen? Kan het Vlaams Parlement daar samen met de Vlaamse regering stappen voor ondernemen? De vorige Vlaamse

regering had over deze problematiek een document uitgewerkt. Kan die draad terug opgenomen worden?

ARTIKELSGEWIJS

(Toelichting). *Het Vlaams Parlement vraagt op 26 april 2000 in een met redenen omklede motie dat de Vlaamse regering de nationale sportbonden zou aansporen tot defederalisering van die aspecten van het sportbeleid waarvoor de Vlaamse overheid de bevoegdheid heeft.*

De tekst is wat misleidend. De Vlaamse overheid is voor 99% van het sportbeleid bevoegd. In afwachting dat het 100% wordt, wordt … *van die aspecten van het sportbeleid waarvoor de Vlaamse overheid de bevoegdheid heeft*, beter weggelaten.

Artikel 2. *Voor de toepassing van dit decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder:*

4° sportclub: een autonome, plaatselijke sportvereniging, aangesloten bij een erkende Vlaamse sportfederatie, met als doelstelling het organiseren van sportactiviteiten en het promoten van haar sport;

WIJZIGEN: … *van haar sport(en).* In recreatieve sportclubs is er geen beperking.

6° jeugd: kinderen tot en met 11 jaar en jongeren van 12 tot en met 18 jaar;

De leeftijdsgrens naar onderen valt weg. Men mag er dus van uitgaan dat elke federatie die verschillend in kan vullen. De Vlaamse Sportraad herinnert in dit verband aan zijn vraag naar een algemeen decreet voor de jeugdsport.

8° sporttakkenbeleid: het beleid afgestemd op sporttakken die de Vlaamse regering kan subsidiëren. De Vlaamse regering stelt daartoe een nominatieve lijst van sporttakken op en past die lijst zo nodig aan;

Er staat geen termijn op de aanpassing. De Vlaamse Sportraad noteert dat hij volgens de indieners eventueel zelf het initiatief kan nemen.

12° prioriteitenbeleid: het beleid van de Vlaamse regering dat tot doel heeft de sportparticipatie van bijzondere doelgroepen en hun aansluiting bij een sportclub te bevorderen;

Het prioriteitenbeleid is voor veel sportfederaties tot nu toe een erg vaag gegeven. Een prioriteitenbeleid moet ten minste 1 jaar vooraf vastliggen.

Artikel 6. *Om als sportfederatie erkend te worden en te blijven, moet een sportfederatie aan de volgende voorwaarden voldoen:*

7° alle maatregelen nemen om mensenhandel binnen de sportfederatie en de bij haar aangesloten clubs tegen te gaan door een correcte toepassing van de bestaande wetgeving. De sportfederatie dient ook sanctionerend op te treden bij misbruiken op basis van een door de sportfederatie opgestelde deontologische code ter bestrijding van de mensenhandel;

Een federatie kan maatregelen opnemen in haar intern reglement. Maar men kan van een Vlaamse sportfederatie moeilijk verwachten dat ze bestraffend optreedt, als in Wallonië niet dezelfde regels gelden. Arbeidsvergunningen worden daar veel sneller uitgereikt. Kunnen de Vlaamse volksvertegenwoordigers bij hun Waalse collega's op harmonisering aandringen? Uiteraard kan Vlaanderen niet blijven wachten als Wallonië achterblijft. Dat was bijvoorbeeld het geval met de medisch verantwoorde sportbeoefening. Maar federaties zijn soms het slachtoffer. Het onevenwicht kan de nationale competities verstoren.

Anderzijds is deze bepaling op de meeste Vlaamse federaties niet van toepassing, want de moeilijkheden doen zich vooral voor in een unitaire bond.

8° haar zetel hebben in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad;

TOEVOEGEN: … *en het Nederlands als voertaal hebben*. Voor sommige federaties was die vermelding vroeger niet overbodig. Misschien is de situatie geëvolueerd.

13° ter bescherming van niet-leden bij sportpromotionele acties aparte verzekeringspolissen afsluiten die voldoen aan de door de Vlaamse regering bepaalde minimumvoorwaarden;

De huidige uitvoeringsbesluiten gaan daar zeer ver in. Niet-leden moeten ook verzekerd zijn op weg naar en van het evenement. Verzekeringsmaatschappijen kunnen de risico's niet inschatten. Bij de nieuwe uitvoeringsbesluiten moet daar rekening mee gehouden worden.

Artikel 12. *De unisportfederaties worden ingedeeld in drie categorieën:*
3° categorie C: een Vlaamse sportfederatie voor gehandicapten die in haar doelstelling en werking uitsluitend de organisatie, de promotie en de kwaliteitszorg van één of meer sporttakken tot doel heeft. Deze sporttakken komen voor op de sporttakkenlijst.

Eén of meer sporttakken, dat is correct. In de memorie van toelichting en in de persnota is er sprake van één sporttak.

Artikel 15. *§1. De erkende unisportfederaties moeten de volgende basisopdrachten uitvoeren: … …*
Artikel 30. *§1. De erkende recreatieve sportfederaties moeten de volgende basisopdrachten uitvoeren: … …*

De basisopdrachten worden hopelijk transparanter, zonder de overlappingen in de huidige uitvoeringsbesluiten.

Artikel 16. *Om in aanmerking te komen voor aanvullende subsidies, zoals bedoeld in artikel 10, 2°, kunnen de gesubsidieerde unisportfederaties één of meer van de volgende facultatieve opdrachten uitvoeren:*
1° realiseren van een specifiek jeugdsportbeleid, hierna te noemen de facultatieve opdracht "jeugdsport";

Jeugdsport hoort bij de *basis*opdrachten van de unisportfederaties thuis, niet bij de *facultatieve* opdrachten.

Artikel 41. *§1. Om als koepelorganisatie erkend te worden en te blijven, moet een koepelorganisatie voldoen aan de volgende voorwaarden:*

3° beschikken over een raad van beheer van minstens negen leden die op een voor de sportsector representatieve wijze is samengesteld uit vertegenwoordigers van de erkende sportfederaties;

10° ten minste 2/3 van de gesubsidieerde Vlaamse sportfederaties als leden hebben.

Artikel 43. *Om in aanmerking te komen voor subsidies moet een erkende koepelorganisatie de volgende opdrachten vervullen:*

2° optreden als vertegenwoordiger van het geheel van de aangesloten sportfederaties naar de overheid toe en waar daar wordt om gevraagd;

Dat de koepel ⅔ ipv ¾ van de gesubsidieerde Vlaamse sportfederaties als leden moet hebben, is een verbetering. De ⅔ -regel is ook elders gangbaar.

De koepel is een belangrijke gesprekspartner voor de overheid. Representativiteit is een eerste vereiste. In het verleden werd de representativiteit van de raad van beheer, alhoewel democratisch verkozen, soms in twijfel getrokken. Daarom is … *die op een voor de sportsector representatieve wijze is samengesteld* wellicht te vaag als formulering. Het is beter om te bepalen dat de aangesloten unisportfederaties en recreatieve sportfederaties en organisaties voor sportieve vrijetijdsbesteding in de statutaire organen vertegenwoordigd moeten zijn. De aanzet is er, maar de garanties voor de concrete invulling ontbreken.

Artikel 47. *Voor de toepassing van dit deel wordt verstaan onder:*
1° sportieve vrijetijdsbesteding: … …
2° vrijetijdscluster: … …
3° organisatie: …

Voor de duidelijkheid worden alle definities beter onder artikel 2 gegroepeerd.

2° vrijetijdscluster: een verzameling van aanverwante sportieve vrijetijdsbestedingen. De activiteiten van de vrijetijdsbeseding worden ingedeeld in drie vrijetijdsclusters:

a) volksspelen: … …
b) dierenhobby's: … …
c) luchtactiviteiten: … …

Men had de ordening en de naamgeving misschien beter aan de betrokken organisaties overgelaten. Zij weten bij wie ze zich thuis voelen.

Artikel 51. *§3. Afhankelijk van het aantal sportieve vrijetijdsbeoefenaars die zij vertegenwoordigt ontvangt de organisatie bijkomend een maximaal subsidiebedrag van:*

5° 86.800 euro (zesentachtigduizend achthonderd EURO indien de organisatie 15.000 of meer sportieve vrijetijdsbeoefenaars vertegenwoordigt.

Bij de volksspelen zou het om meer dan 25.000 beoefenaars gaan. Het is wenselijk om het subsidiebedrag overeenkomstig aan te passen.

Artikel 60. *De in het kader van het decreet van 13 april 1999 opgerichte sportconfederaties die ingevolge dit decreet gesubsidieerd worden als één sportfederatie*

behorende tot deel II, titel II, hoofdstuk III, behouden nominatief alle personeelsleden die op het moment van de inwerkingtreding van dit decreet door de Vlaamse Gemeenschap worden gesubsidieerd. Deze maatregel is uitdovend wat het aantal personeelsleden betreft tot het maximaal aantal subsidieerbare equivalenten. De sportfederatie behoudt het aantal gesubsidieerde equivalenten aan 90 percent en dit voor zover de samenstelling van de sportconfederatie niet wordt gewijzigd.

In de laatste zinsnede zit een mogelijk addertje. Stel dat een sportconfederatie die uit 3 vzw's bestaat, zich om praktische redenen tot 1 vzw om wil vormen, met dezelfde leden. Dan wordt ze daar in dit artikel voor gestraft. Het gaat niet op om een bestaande sportconfederatie te straffen omdat ze efficiënter wil werken door haar vzw's samen te laten smelten.

Artikel 64. *Dit decreet treedt in werking op 1 januari 2002.*

Sportfederaties die op de datum van de inwerkingtreding van het decreet een erkenningsaanvraag hebben ingediend, zouden dat niet nog eens moeten doen.

De uitvoeringsbesluiten zouden nog duidelijker moeten bepalen wat wanneer wordt opgevraagd. Niet zelden krijgen federaties van de administratie kort na elkaar dezelfde vragen om informatie. Een gesprek ter plaatse lost vaak meer op dan een nota. Controle en inspectie worden dan ook een stuk begeleiding. Begeleiding zou de hoofdtaak van de administratie moeten zijn. De jongste 2 jaar melden federaties op dat vlak overigens een aanzienlijke vooruitgang.

BESLUIT

Men kan het betreuren dat er onvoldoende tijd was om het decreet van 1999 op kruissnelheid te laten komen. Dat neemt niet weg dat dit nieuwe voorstel van decreet de bestaande regelgeving op talrijke punten verfijnt en verbetert.

De Vlaamse Sportraad hoopt dat er onmiddellijk na de goedkeuring van dit decreet, werk wordt gemaakt van de uitvoeringsbesluiten. De Vlaamse sportfederaties moeten snel weten waar ze volgend jaar aan toe zijn.
Er is ook behoefte aan een decretale reflectieperiode. De Vlaamse sportfederaties hebben 2 turbulente jaren achter de rug. De decreetgever zou hen na dit jongste initiatief, dat wel degelijk verantwoord is, even op adem mogen laten komen. Dat sluit niet uit dat er verder over de sport wordt nagedacht en dat er geregeld overleg is.

Prof. Bart Vanreusel, *voorzitter*
Sonia Vanden Broeck, *ondervoorzitter*
Lieven De Clercq, *secretaris*